

Η παράσταση κερδίζει τις εντυπώσεις

> «Όρνιθες» του Αριστοφάνη από το Θέατρο Σκάλα

THE NONAS ΜΟΛΕΣΚΗ

Ο «Πλούτος», οι «Εκκλησιάζουσες», οι «Βάτραχοι» του Αριστοφάνη, και στην ίδια αισθητική γραμμή ο «Κύκλωπας» του Ευριπίδη. Η γραμμή αυτή καταλήγει στη φετινή παραγωγή του Θεάτρου Σκάλα. Οι «Όρνιθες» είναι μια σαφώς βελτιωμένη προσπάθεια, στην οποία ενσωματώθηκε η πείρα των προηγούμενων παραστάσεων.

Ο Πίτερ Μπρουκ λέει ότι ο σκηνοθέτης πριν από κάθε του δουλειά πρέπει να ξεκαθαρίσει στον εαυτό του για ποιο λόγο ανεβάζει τη συγκεκριμένη παράσταση. Ποιες δικές του ανάγκες και ποια κενά καλύπτει, ποια αισθητική έρευνα ξεκινά, σε ποιον απευθύνει το λόγο του, κ.λπ. (το ερωτηματολόγιο αυτό μπορεί να μην τελειώνει ποτέ). Ο σκηνοθέτης και ο συγγραφέας της «ελεύθερης απόδοσης κειμένου» Ανδρέας Μελέκης αναφέρει στο σημειώμά του τη συνειδητοποίηση της ανυπαρξίας της ουτοπίας και την αδυναμία του ανθρώπου να γίνει κάτι που δεν είναι. Η επιμονή του όμως στις αριστοφανικές καλοκαιρινές παραγωγές δηλώνουν ένα λόγο γενικότερο, ίσως μια επιθυμία για ευρύτερη και στενότερη επαφή με το κοινό, για πολύχρωμες και πολυπρόσωπες δημιουργίες, για λαϊκές θεατρικές γιορτές, κάτι που ο θίασος και οι θεατές του Σκάλα δε μπορούν να επιτρέψουν στον εαυτό τους το χειμώνα. Σεβαστός ο λόγος και ευδιάκριτη η υλοποίηση του στόχου. Αντιθέτως, η νοσταλγία για το «ωραίο πουθενά», η θλίψη που θα έπρεπε (νομίζω) να απορρέει από την ανυπαρξία της ουτοπίας δεν διαβάζονται.

Ο σκηνογράφος και ενδυματολόγος της παράστασης Χάρης Καυκαρίδης παρά τα λίγα του χρόνια στην κυπριακή σκηνή έχει κάνει δουλειές αξιόλογες και ενδιαφέρουσες. Τα σκηνικά και τα κοστούμια του έδωσαν μορφή στην παράσταση του Μελέκη... σκόπευα να γράψω «αλλά όχι περιεχόμενο», σκέφτομαι όμως ότι αυτό θα ακουστεί άδικο και για το σκηνοθέτη, και

Η άνεση του Κώστα Καζάκα (Πεισθέταιρας) και η ικανότητά του να επικοινωνεί με το κοινό, δημιουργούν ατμόσφαιρα επιτυχίας. Ξέρει να κάνει τους θεατές να παύσουν να αναρωτιούνται για το 'να και τ' άλλο, αλλά να συμπεριφέρονται όπως πρέπει σε παραστάσεις αρχαίας ή μη κωμωδίας, δηλαδή, να γελούν.

και ευφάνταστες που πηγάζουν όμως από αριστοφανικό κείμενο με τίτλο «Όρνιθες» και όχι από κάποια συγκεκριμένη σκηνοθετική ερμηνεία. Οι κάθετες λεπτές γραμμές των ξύλινων πουλόσπιτων αφήνουν το χώρο άδειο όσο πρέπει για την αιθέρια Νεφέλοκοκκυγία. Η γραμμή των κοστούμιων των πουλιών μεταμορφώνει τα αν-

για τον εικαστικό συνδημιουργό του. Ο Καυκαρίδης προτείνει σκηνικές και ενδυματολογικές λύσεις έξυπνες, χιουμοριστικές

θρώπινα σώματα, τα φτερά από τα πολύχρωμα κουρελιάκια δημιουργούν μια «κινητική φλυαρία», τόσο ταιριαστή με την ιδέα της φασαριόζας ορνιθοσύνταξης. Μ' αυτές τις οπτικές λύσεις η παράσταση κερδίζει τις πρώτες εντυπώσεις, ο σκηνοθέτης παίρνει την ολοκληρωμένη εικαστική φόρμα και η χορογράφος (Φαίδρα Καραβοκύρη Ζένιου) και οι ηθοποιοί, τις έτοιμες για δράση και χρήση φιγούρες των Όρνιθων. Όταν όμως το μάτι μας έχει πια δει και εκτιμήσει την εικαστική πλευρά του έργου, εκείνο το αρχικό ερώτημα, για ποιο βαθύ και ουσιαστικό λόγο ο σκηνοθέτης έχει επιλέξει, επανέρχεται.

Η άνεση του Κώστα Καζάκα (Πεισθέταιρας) και η ικανότητά του να επικοινωνεί με το κοινό, δημιουργούν ατμόσφαιρα επιτυχίας. Ξέρει να κάνει τους θεατές να παύουν να αναρωτιούνται για το 'να και τ' άλλο, αλλά να συμπεριφέρονται όπως πρέπει σε παραστάσεις αρχαίας ή μη κωμωδίας, δηλαδή, να γελούν. Ο Λώρης Λοϊζίδης (Ευελπίδης) έχει πια τη δική του σειρά από κωμικά φερσίματα και κόλπα και το ντουέτο παίζει με τους θεατές και το κείμενο της «ελεύθερης απόδοσης» του Ανδρέα Μελέκη όπου τα στοιχεία της ελληνικής επικαιρότητας αναμειγνύονται μ' εκείνα της κυπριακής χωρίς προβληματισμό εκμέρους των συντελεστών. (Και

πάλι, ενοχλητικό, εκείνο το «Για ποιο λόγο;...» αρχίζει να βουίζει στη συνειδησή μας). Ο Αντώνης Λαπηθιώτης τραγουδά θαυμάσια (Έποπας) και το το δικό του κομμάτι από τη μουσική του Σάββα Σάββα είναι πολύ όμορφο. Υπάρχουν και άλλα, πιο αδιάφορα.

Ο υπόλοιπος θίασος εργάζεται ευσυνειδήτητα και χαρούμενα, και στους ρόλους και στο χορό. Η ατμόσφαιρα επιτυχίας υπάρχει και είναι δικαιολογημένη. Απλώς σε μια παράσταση, το δύσκολο στήσιμο της οποίας πέτυχε ο σκηνοθέτης, θα μπορούσε να βρει ευκαιρία για πιο προσωπικό λόγο, για περισσότερη έρευνα, για σαφέστερα διαμορφωμένη στάση.

Σκηνοθεσία-Ελεύθερη απόδοση κειμένου: Ανδρέας Μελέκης.
Σκηνικά-κοστούμια: Χάρης Καυκαρίδης.
Μουσική-Ελευθερη απόδοση στίχων: Σάββας Σάββας.
Χορογραφίες: Φαίδρα Καραβοκύρη Ζένιου.
Παίζουν: Κώστας Καζάκας, Λώρης Λοϊζίδης, Αντώνης Λαπηθιώτης, Ηλίας Ηρακλέους, Ανδρέας Μελέκης, Πέτρος Φιλίππου, Νίκανδρος Σαββίδης, Παρασκευή Αναστασίου, Άννα Σκορδή, Χάρις Πισσουριού, Μόνικα Μελέκη, κ.ά.